

РЕШЕНИЕ

№ 3605

гр. София, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Здравка И.а

Членове: Цветомира П. Кордоловска Дачева
Теодора И.а

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Цветомира П. Кордоловска Дачева Въззивно гражданско дело № 20211100508275 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

С Решение № 20042712 от 15.02.2021г. по гр.д. № 42923/2019г. по описа на СРС, 150 състав, е осъдена **П. В. К.Т., ЕГН *****, действаща като ЕТ „П. К. – Т.“**, ЕИК *****, с адрес в гр. София, ж.к. „*****, вх. *****, да заплати на **Г. С. Д., действащ като ЧСИ, с рег. № 781 на КЧСИ**, с адрес в гр. София, ул. „***** на основание чл. 74 от ЗЗД сумата от **7 996.27 лева**, представляваща заплатена от Г. С. Д. на 28.09.2017 г. на „Р.Б.“ ЕАД сума в изпълнение на задължение на ЕТ „П. К.Т.“ по изп.д.№ 380/2013г. и присъединеното към него изп.д.№77/2014г. по описа на ЧСИ Г. Д., за което плащане ЧСИ Г. Д. е имал правен интерес, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба – 24.07.2019г. до окончателното плащане, и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на **1421.67 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата считано от 23.10.2017г. до 24.07.2019г.

Недоволна от така постановеното решение е останала ответницата П. В. К.Т., действаща като ЕТ „П. К.Т.“, която в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК го обжалва в цялост като неправилно, поради противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила, както и необоснованост. По същество, поддържа, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че сумата от 7 996, 27 лева, която е била заплатена от ищеца, са негови лични средства. Аргументите и в тази насока се изразяват в това, че таксите и разноските в изпълнителното производство се заплащат от вискателя авансово, а впоследствие последният си ги възстановявал от имуществото на длъжника, поради което всякога разноските по изпълнението били заплащани от имуществото на длъжника. В продължение на това, изразява несъгласие с мотивите на първоинстанционния съд и цитираната от него съдебна практика, доколкото действително се приема, че конкретна банкова сметка за такси и разноски е лична на съответния частен съдебен изпълнител, но същевременно според въззивника средствата по нея не представлявали лични такива на съдебния изпълнител. В тази връзка, с въззивната жалба отправя доказателствено искане към въззивния съд за допускане на съдебно-счетоводна експертиза. На следващо място, въззивникът навежда възражения, че СРС неправилно е приел, че ЧСИ Г. С. Д. е имал правен интерес да заплати процесната сума на кредитора на ответницата „Р.Б.“ ЕАД. Това било така, доколкото от събрания по делото доказателствен материал се налагал извода, че извършените от ЧСИ Г. С. Д. действия в конкретния случай са законосъобразни и от тях нямало как да произтече имуществена отговорност за същия по реда на чл. 73 от ЗЧСИ във връзка с чл. 441 от ГПК, поради което и липсвал правен интерес за да бъде налице института на суброгацията по чл. 74 от ЗЗД. Поради това моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и вместо него да отхвърли предявените иски от ЧСИ Г. С. Д..

Въззиваемият ЧСИ Г. С. Д. оспорва въззивната жалба по съображения, подробно изложени в депозирания в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК писмен отговор.

Съдът, като взе предвид събраните доказателства по делото във връзка с инвокираните от страните доводи и възражения в пределите на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намери следното:

Предявени са осъдителни иски от **ЧСИ Г. С. Д.** срещу **П. В. К.Т.**,

действаща като ЕТ „П. К.Т.“ за осъждането на ответницата да заплати на ищеца на основание чл. 74 от ЗЗД сумата от 7 996.27 лева, представляваща заплатена от ищеца на 28.09.2017 г. на „Р.Б.“ ЕАД сума в изпълнение на чуждо задължение – задължение на ответницата по изп.д.№ 380/2013г. и присъединеното към него изп.д.№77/2014г. по описа на ЧСИ Г. С. Д., за което последният твърди да е имал правен интерес, ведно със законната лихва върху сумата, или при условията на евентуалност за осъждане на ответницата да плати на ищеца на основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД на сумата от 7996.27 лева, представляваща платена от ЧСИ Г. С. Д. на 28.09.2017г. без правно основание на „Р.Б.“ ЕАД за погасяване на дълг на ответницата към банката, чрез което плащане ответницата се е обогатила, ведно със законната лихва, както и за осъждането на ответницата да заплати на ищеца на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на 1 421.67 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата считано от 23.10.2017г. до 24.07.2019г.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му само в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Както вече Върховният касационен съд многократно се е произнасял (решение № 176 от 08.06.2011 г. по гр. д. № 1281/2010 г. III г.о.; № 95 от 16.03.2011 г. по гр. д. № 331/10 г. на IV г.о.; № 764 от 19.01.2011 г. по гр. д. № 1645/09 г. на IV г.о.; № 702 от 5.01.2011 г. по гр. д. № 1036/09 г. на IV г.о.; № 643 от 12.10.2010 г. по гр. д. № 1246/09 г. на IV г.о) въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания; проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд; относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци, а надхвърлянето на правомощията по чл. 269 от ГПК е основание за касиране на въззивното решение.

В случая, обжалваното решение е издадено от надлежен съдебен състав на Софийски районен съд, в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което същото е валидно. Предвид изискванията на процесуалния закон за служебната проверка на постановеното решение в обжалваната му част, съдът счита, че не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със

съществуване и упражняване правото на иск, поради което първоинстанционното съдебно решение е допустимо.

Въззивният съд намира първоинстанционното решение за правилно и обосновано, поради което споделя изцяло мотивите на обжалваното решение и на основание чл. 272 от ГПК препраща към тях.

От фактическа страна по делото не е спорно, а и при съвкупната преценка на събраните доказателства се установява, че срещу П. В. К.Т., действаща като ЕТ „П. К.Т.“ са били образувани по молба на „Р.Б.“ ЕАД изп.д.№ 20137810400380 и изп.д.№ 2014781040077 по описа на ЧСИ Г. С. Д., въз основа на издадени в полза на банката изпълнителен лист от 20.12.2013г. по гр.д.№ 48505/2013г. по описа на СРС, 39ти състав и изпълнителен лист от 21.03.2013г. по гр.д.№ 11557/2013г. по описа на СРС, 33ти състав. Към всяка една от въпросните молби за образуване на изпълнително производство, банката-взискател е приложила нотариален акт за учредяване на договорна ипотека в нейна полза за обезпечаване на задълженията на ответницата и С.Б.Т. - трето за спора лице, въз връзка с които са издадени и изпълнителните листове. Видно от същите, върху недвижим имот, представляващ Магазин № 2, изграден в груб строеж и находящ се в гр. София, ул. „*****, с нов адрес: ул. „*****, са учредени две по ред ипотеки – една за обезпечаване на задължения по договор за банков кредит от 30.10.2006г.- нотариален акт за учредяване на ипотека № 156, том I, рег.№ 28914, дело № 1159/2006г. и една за обезпечаване на задължения по договор за банков кредит от 11.05.2007г.- нотариален акт за учредяване на ипотека № 164, том IV, рег.№ 14593, дело № 652/2007г. Впоследствие, с разпореждане от 05.02.2014г. по молба от банката-взискател с вх. № 1490/30.01.2014г., ЧСИ Г. С. Д. е присъединил по-късно образуваното изп.д.№ 2014781040077 към изп.д.№ 20137810400380, доколкото в случая се касае за един и същи взискател и едни и същи длъжници – ответницата и третото за спора лице. Съгласно волята на банката-взискател изпълнението е насочено срещу процесния недвижим имот. Така при редовна процедура по публична продажба, от доказателствата по делото става ясно, че ЧСИ Г. С. Д. е възложил имота на С.В. П. при цена от 46 500 лева. Продажната цена е доведена в срок и по този начин е изготвено постановление от 12.08.2014г. за възлагане в полза на купувача, което е влязло в законна сила на 06.09.2014г. По делото се установи, че на банката-взискател са били преведени суми за погасяване на задълженията на

ответницата в размер на 35 342.17 лева на 11.09.2014г., с които е погасено изцяло задължението по изп.№380/2013г – 29 520 лева, а по-късно и част от задължението по изп.д.№ 77/2014г. – 5822.17 лева. Междувременно на 19.09.2014г., по обединеното изпълнително производство е постъпило удостоверение от ТД на НАП София за наличие на публични задължения, като държавата е присъединена като взыскател за сумата от 7 996, 27 лева. От наличната остатъчна сума по изпълнителното дело на 23.09.2014г. ЧСИ Г. С. Д. е извършил превод към ТД на НАП София за дължимите публични задължения. На 27.01.2015г. банката-взыскател е подала молба с вх. № 1569 за прекратяване на изп.д.№380/2013г., поради пълното погасяване на вземанията по това изп.дело. С молба с вх. № 5099/04.04.2016г., „Р.Б.“ ЕАД е оттеглила предходната си молба за прекратяване на изп.д. №380/2013г. и едновременно с това е искала възобновяване на изпълнителното производство. В същата, банката-взыскател сочи, че е установена грешка при извършване на разпределението, тъй като не е била отчетена поредността на ипотеките върху имота, за което ЧСИ Г. С. Д. бил уведомен и е извършил ново разпределение от 23.09.2014г, съгласно което в полза на банката се дължат общо 43 392.44 лева при осъществена публична продажба на процесния магазин при цена от 46 500 лева.

Така създамата се фактическа обстановка е породила необходимостта преведената към НАП сума в размер на 7 996.27 лева да бъде възстановена по сметка на съдебния изпълнител, за да се погаси с нея вземането на ипотекарния кредитор. Предприети са действия от страна на ЧСИ Г. С. Д. за връщане на въпросната сума от ТД на НАП. От последната обаче последвал отказ за възстановяване на процесната сума, който отказ е бил обжалван от страна на ЧСИ Г. С. Д., в резултат на което с Решение № 8743/05.07.2017г. по адм.д.№ 3747/2017г. по описа на ВАС, жалбата му е била оставена без уважение, като е прието, че с плащането на сумата от 7 996.21 лева е бил погасен съществуващ дълг на ответницата. На 21.12.2015г. „Р.Б.“ ЕАД е направило изрично искане ЧСИ Г. С. Д. да заплати дължимата му в качеството на взыскател сума в размер на 7 996.27 лева, съгласно разпределението от 23.09.2014 г. С оглед на така отправената молба, с **Платежно нареждане от 28.09.2017 г. ЧСИ Г. С. Д. е превел по сметка на „Р.Б.“ ЕАД сумата от 7996.27 лева с посочено основание за плащане „И.Д. 77/14 с/у П. К. ЕГН ***** лични средства на ЧСИ“.** Видно от

доказателствата по делото, сумата е преведена от сметка на ЧСИ Г. С. Д. с IBAN: *****, която сметка съгласно представено от ответника извлечение от интернет страницата на ищеца, неоспорено от него, съответства на сметката на ЧСИ Г. С. Д. за заплащане на необходими такси по изпълнителните дела. С молба уведомление с изх.№ 17022/18.10.2017г. ответницата и въззивник в настоящото производство е била поканена да заплати на въззиваемата страна сумата от 7 996.27 лева по банкова сметка с IBAN: *****, доколкото с лични средства съдебният изпълнител заплатил задължение на П. В. К.Т.. Уведомлението и е било връчено на 23.10.2017 г.

Спорът между страните е преимуществено правен – дали ЧСИ Г. С. Д. е заплатил с **лични средства** дълга на П. В. К.Т., действаща като ЕТ „П. К.Т.“ към „Р.Б.“ ЕАД и имал ли е **правен интерес** да стори това.

Настоящият съдебен състав счита за изцяло правилни разсъжденията на първоинстанционния съд по повод на института на **суброгацията по чл. 74 от ЗЗД**, доколкото настоящият случай разкрива неговите белези. За да бъде основателен суброгационния иск, то следва кумулативно да са налице две предпоставки – **изпълнение на чуждо задължение** и **правен интерес за изпълняващия го**. Доказването на двете предпоставки е в тежест на ищеца по делото в условията на пълно и главно доказване, както правилно СРС е разпределил доказателствената тежест с Определение № 91664/18.05.2020г. по гр.д. № 42923/2019г. по описа на СРС, 150 състав. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се установи, че **първата предпоставка е налице**, доколкото П. В. К.Т., действаща като ЕТ „П. К.Т.“ е длъжник по изп.д.№20137810400380 и изп.д.№ 2014781040077 по описа на ЧСИ Г. С. Д. с взыскател „Р.Б.“ ЕАД, като сумата от 7 996.27 лева е част от дължимите от нея по изпълнителното производство суми. Доказано е и плащането на тази сума на взыскателя от страна на ЧСИ Г. С. Д. на 28.09.2017г.

В тази връзка, както пред първоинстанционния съд, така и с въззивната жалба, П. В. К.Т., действаща като ЕТ „П. К.Т.“ е навела възражения, че макар ЧСИ Г. С. Д. да е заплатил на взыскателя по изпълнително производство процесната сума, то тези средства не са били негови лични. *Настоящият състав намира за неоснователни тези възражения по следните причини:*

Съгласно чл. 24 ал.1 от ЗЧСИ частният съдебен изпълнител трябва да

има най-малко една *специална сметка* на свое име в банка, определена единствено за паричните средства, които той получава от осребряването на имуществото на длъжниците. Макар частният съдебен изпълнител да управлява и да се разпорежда със средствата на длъжниците по тази специална сметка, съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗЧСИ, то средствата в сметката са на длъжниците, а не на съдебния изпълнител. Това недвусмислено се потвърждава и от разпоредбата на чл. 24, ал. 3 от ЗЧСИ, която посочва, че паричните средства по специалната сметка не може да бъдат заповорирани за задължения на частния съдебен изпълнител. **Наравно с това, частните съдебни изпълнители трябва да имат и други, отделни банкови сметки, по които да постъпват получаваните по изпълнителните дела такси и разноски, както и за паричните средства, които съдебните изпълнители получават във връзка с извършваната допълнителна дейност по чл. 18 от ЗЧСИ.** В този смисъл, изцяло правилни са разсъжденията на първоинстанционния съд по повод на разграничението между специалната сметка за осребряване на имуществото на длъжника и **сметката, по която постъпват таксите и разноските по изпълнителните дела.** Разпоредбите на чл. 24, ал. 2 и ал. 3 от ЗЧСИ касаят единствено и само т.нар. специална сметка, формираща се от осребряването на имущество на даден длъжник, което впоследствие подлежи на разпределение на вискателя/вискателите по конкретното изпълнително дело. Не така стои въпросът с банковата сметка за таксите и разноските, които се дължат по изпълнителните дела. **Именно таксите и разноските формират реализирания доход от упражнявата от частния съдебен изпълнител професионална дейност, те са негови лични средства, респективно банковата сметка по която постъпват е негова лична такава.** Поради това, неоснователно се явява възражението на въззивния жалбоподател, че таксите и разноските по изпълнителните дела представлявали имущество на длъжника. Както и СРС правилно е заключил, в действителност таксите и разноските са за сметка на длъжника, тъй като се удържат от него по изпълнителното производство, но те винаги остават в полза на съдебния изпълнител и именно той е техен собственик. Все в тази връзка отправеното доказателствено искане към въззивния съд за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза е оставено без уважение от въззивния съд, поради настъпилата преклузия по чл. 266 от ГПК.

В настоящия случай, дължимата сума от П. В. К.Т., действаща като ЕТ

„П. К.Т.“ по изпълнителното производство е заплатена от ЧСИ Г. С. Д., чрез банкова сметка с IBAN: *****. Същата, с оглед на събраните по делото доказателства, се установява, че е лична банкова сметка на въззиваемата страна, доколкото по нея постъпват доходите /таксите и разноските/ от професионалната му дейност като частен съдебен изпълнител. Ето защо, процесната сума в размер на 7996.27 лева е излязла от патримониума на ЧСИ Г. С. Д., с нея е било погасено задължение на въззивния жалбоподател към „Р.Б.“ ЕАД, респективно за въззиваемата страна е възникнало правото да получи връщането на платената от него сума.

К а с а т е л н о в т о р а т а   п р е д п о с т а в к а   з а   о с н о в а т е л н о с т   н а   с у б р о г а ц и о н н и я   и с к   п о   ч л . 7 4   о т   ЗЗД, то въззивният съд счита, че също е налице в настоящия случай, доколкото ЧСИ Г. С. Д. е доказал наличието на правен интерес от изпълнение на чуждото задължение, за което стана дума по-горе.

Правният интерес по смисъла на чл. 74 от ЗЗД се разбира като опасност от настъпване на неблагоприятни имуществени последици по отношение на изпълняващия чуждото задължение и то само във връзка с отношенията му с кредитора по първоначалното вземане. В този ред на мисли, първоинстанционният съд правилно е изследвал въпроса за *евентуално неблагоприятните последици за имуществената сфера на ЧСИ Г. С. Д., ако последният не беше заплатил процесната сума на вискателя и кредитор на П. В. К.Т., действаща като ЕТ „П. К.Т.“.*

В конкретната хипотеза, извършеното от ЧСИ Г. С. Д. разпределение на постъпилата от публичната продан сума на процесния недвижим имот в размер на 46 500 лева е било незаконосъобразно, тъй като същият не е отчел двете по ред ипотeki върху същия, респективно е **допуснал грешка в съобразяването на привилегиите по чл. 136 от ЗЗД.** В резултат на това, неправилно е превел сума в размер на 7996.27 лева в полза на ТД НАП София, а не към вискателя и ипотекарен кредитор „Р.Б.“ ЕАД. **Това действие на ЧСИ Г. С. Д. се явява незаконосъобразно и е основание за ангажиране на имуществената му отговорност по реда на чл. 74 от ЗЧСИ във връзка с чл. 441 от ГПК.**

За пълнота и в подкрепа на изводите на първоинстанционния съд, следва да бъде обсъден и въпросът дали евентуален иск по чл. 74 от ЗЧСИ във

връзка с чл. 441 от ГПК би бил изначално допустим, предвид на липсата на обжалване на първоначалното разпределение по реда на чл. 435 от ГПК. Въпросът е релевантен, доколкото ако подобен иск е недопустим, то и правния интерес по смисъла на чл. 74 от ЗЗД не би бил доказан. На обжалване в изпълнителното производство подлежат действията и бездействията на частния съдебен изпълнител по чл. 435 от ГПК. Производството се развива пред окръжен съд. Видно от мотивите по т.3 на ТР №7/31.07.2017г. по т.д. №7/2014г. на ОСГТК, ВКС с разглеждането на споровете по чл. 435 ГПК – дали съществува правото да се иска унищожаване на действието, проведено от изпълнителния орган или съответно, дали съществува в тежест на съдебния изпълнител задължение да извърши исканото действие, се разрешава процесуалния въпрос за валидността на процесуалните действия на съдебния изпълнител. Приетото от съда разрешение се отнася единствено до обжалваното конкретно действие или отказ на съдебния изпълнител и **не се зачита като правоустановяващо действие по други спорове – то не обвързва съда, разглеждащ деликтния иск на увредения за присъждане на обезщетение от причинено процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение от частен съдебен изпълнител по чл. 45 ЗЗД, а по чл. 49 ЗЗД от държавен съдебен изпълнител.** Тоест, иск по чл. 74 от ЗЧСИ във връзка с чл. 441 от ГПК е допустим, дори в хипотеза когато окръжен съд по реда на чл. 435 от ГПК потвърди действията/бездействията на конкретния съдебен изпълнител. В тези случаи, съдът подлага на самостоятелна преценка законосъобразността на действията или бездействията на изпълнителния орган, като не е обвързан от съдържанието на съдебното решение по чл. 435 ГПК, тъй като последното не е в състояние да формира сила на пресъдено нещо по законосъобразността на процесуалната дейност на изпълнителния орган, която да бъде съобразена в спорове, в които се третира същия процесуален въпрос. На по-голямо основание, необжалването на първоначалното разпределение в настоящия случай не би могло да обуслови недопустимост на евентуално предявения иск от „Р.Б.“ ЕАД срещу ЧСИ Г. С. Д..

В случай, че частния съдебен изпълнител не беше заплатил процесната сума на вискателя, би било налице бездействие от негова страна и то незаконосъобразно, с оглед обстоятелството, че е било извършено разпределение от 23.09.2014 г., след установяване на допусната

грешка в първоначалното разпределение, съгласно което видно от писмото с вх.№ 23379/21.12.2015г. на вискателя и от приетото в определение № 1904/09.06.2017г. по гр.д.№ 877/2017г. по описа на САС, ТО, 3-ти състав, е била разпределена сума в размер на 43 392.14 лева, но реално е била заплатена сума в размер на 35 342.17 лева. Следователно при незаплащане на сумата от 7996.27 лева, по отношение на вискателя за ЧСИ Г. С. Д. щеше да е налице незаконосъобразно бездействие, което лишава вискателя от възможност да се удовлетвори с пълния размер на дължащата му се сума от стойността на осребреното при принудителното изпълнение имущество на длъжника, което неминуемо представлява вреда за вискателя. Тази вреда би била и в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразното бездействие от страна на частния съдебен изпълнител, изразяващо се в непревеждане на сума съгласно влязло в сила разпределение в полза на вискателя.

Предвид на казаното, въззивният съд счита, че е съществувала реална възможност да бъде ангажирана имуществената отговорност на ЧСИ Г. С. Д. по реда на чл. 74 от ЗЧСИ във връзка с чл. 441 от ГПК при непогасяване на задължението на П. В. К.Т., действаща в лично качество и в качеството си на физическо лице – търговец като ЕТ „П. К.Т.“ към „Р.Б.“ ЕАД. **При това положение, за ЧСИ Г. С. Д. е бил налице правен интерес от погасяване на задължението на длъжника по изпълнителното дело.** По тези причини, следва да се отхвърлят като неоснователни възраженията на въззивния жалбоподател и в тази част.

Правилни и обосновани са и изводите на СРС по повод на уважения акцесорен иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, доколкото с изрична покана с изх.№ 17022/18.10.2017г., получена от П. В. К.Т., действаща в лично качество и в качеството си на физическо лице – търговец като ЕТ „П. К.Т.“ на 23.10.2017г., чрез нейния упълномощен представител, същата е поставена в забава за периода от 23.10.2017г. до датата на подаване на исковата молба – 24.07.2019г.

По тези мотиви изводите на двете инстанции съвпадат и първоинстанционното решение като правилно следва бъде потвърдено от въззивния съд на основание чл. 272 от ГПК.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и чл. 38,

ал. 1, т. 3, пр. 3 от ЗАдв. на процесуалния представител на ЧСИ Г. С. Д. – адвокат А. М. Д., член на САК, с личен номер ***** се дължат 570 лева, направени разноски по делото пред въззивния съд, по компенсация.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20042712 от 15.02.2021г. по гр.д. № 42923/2019г. по описа на СРС, 150 състав, с което П. В. К.Т., ЕГН *****, действаща като ЕТ „П. К.Т.“, ЕИК *****, с адрес в гр. София, ж.к. „*****, вх. ***** е **осъдена** да заплати на Г. С. Д., действащ като ЧСИ, с рег. № 781 на КЧСИ, с адрес в гр. София, ул. „***** на основание чл. 74 от ЗЗД сумата от **7996.27 лева**, представляваща заплатена от Г. С. Д. на 28.09.2017г. на „Р.Б.“ ЕАД сума в изпълнение на задължение на ЕТ „П. К.Т.“ по изп.д.№ 380/2013г. и присъединеното към него изп.д.№77/2014г. по описа на ЧСИ Г. Д., за което плащане ЧСИ Г. Д. е имал правен интерес, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба – 24.07.2019г. до окончателното плащане, и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на **1421.67 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата считано от 23.10.2017г. до 24.07.2019г.

ОСЪЖДА П. В. К.Т., ЕГН *****, действаща като ЕТ „П. К.Т.“, ЕИК ***** да заплати на адвокат А. М. Д., член на САК, с личен номер *****, с адрес в гр. София, ул. „*****, на основание чл. 38 от ЗАдв. сума в размер на **570 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред Софийски градски съд.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му до страните чрез връчване на препис от същото при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____